

STEVE BERRY

KOLUMBOVA
ZÁHADA

STEVE BERRY

KOLUMBOVA
ZÁHADA

2012

Copyright © 2012 by Steve Berry
Translation © 2012 by Hana Pernicová
Cover design © 2012 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE COLUMBUS AFFAIR,
vydaného nakladatelstvím Ballantine Books, New York 2012,
přeložila Hana Pernicová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Zuzana Pernicová
Korektura: Hana Bončková
Sazba: ≙ Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbíš
Vydání druhé, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v srpnu 2012

ISBN 978-80-7303-743-7

Simonu Lipskarovi, literárnímu agentovi.

Děkuji.

PODĚKOVÁNÍ

Už po jedenácté děkuji Gině Centrellové, Libby McQuireové, Kim Hoveyové, Cindy Murrayové, Quinne Rogersové, Debbie Aroffové, Carole Lowensteinové, Mattu Schwartzovi a všem v oddělení propagace a odbytu. Je k nevíře, že od naší spolupráce na *Jantarové komnatě* uběhlo už devět let.

Marku Tavanimu děkuji za další skvěle odvedenou práci.

Zvláštní poděkování zasluhují: Johanna Hartová, která nám ukázala Jamajku; můj starý přítel Mikey Blount v Praze; náš zdatný jamajský řidič Rupert Wallace; Frank Lumsden, plukovník maronů v Charles Townu, který nás vedl na pozoruhodnou výpravu do Modrých hor; Richard Keene za to, že podnikl neocenitelný průzkum terénu ve Vídni; Chuck Watson, díky němuž jsme pronikli do tajů pomerančovníkových hájů na Floridě; Morris Shamah za pomoc se vším, co se týká sefardských Židů (za jakékoli případné zbylé omyly nesu vinu já); Meryl Mossová a její skvělý propagační tým za veškerou každodenní práci; Jessica Johnsová a Esther Garverová, jež se starají, abych nezabředl do potíží (což není snadný úkol).

A samozřejmě také moje žena Elizabeth, která „nikdy nepouští palubu“.

Hlavní záporná postava této knihy nese jméno Zachariáš Simon. Vzešlo od mého agenta Simona Lipskara – je kombinací jeho křestního a prostředního jména. Simon se mi jednou zmínil, že by hrozně rád někdy v nějaké knize sehrál roli hlavního padoucha. S postavou ho však nespojuje nic než jméno. Simon Lipskar je bystrý, inteligentní, upřímný a je obecně respektován jako jeden z nejlepších ve svém oboru. Spolupodílí se na vedení jedné z největších a nejlepších literárních agentur na světě, Writers House. Ke zrodu této knihy stojící mimo sérii s Cottonem Malonem došlo zčásti na jeho radu.

Je mi ctí mít Simona po boku.

Simone, tahle kniha je pro tebe.

Již 500 let se historikové zaobírají otázkou:

Kdo byl Kryštof Kolumbus?

Odpovědí je prostě jen další otázka:

Kým si přejete, aby byl?

Anonymní pozorovatel

J A M A J

Karibské moře

JAMAJKA

rok 1504

PROLOG

Kryštof Kolumbus si uvědomoval, že okamžik rozhodnutí se nezadržitelně blíží. Jeho výprava se už tři dny plahočila na jih bujným tropickým pralesem a vytrvale nabírala nadmořskou výšku. Ze všech ostrovů, které objevil od oné chvíle, kdy v říjnu 1492 poprvé zahlédl pevninu, byl tento nejkrásnější. Skalnaté pobřeží lemoval úzký pruh plání. Páteř ostrova tvořilo oparem zahalené horské pásmo, které se od západu povlovně zvedalo ke svému nejvyššímu úseku na východě, členitému řetězci štítů, jež teď Kolumba obklopovaly. Půdní podklad z porézních vápenců pokrývala úrodná červenavá prst. Pod hustými korunami stromů bujelo nepřeberně rostlin vyživovaných neutuchajícím vlhkým větrem. Zdejší domorodci nazývali svůj domov *Xaymaca*, což prý znamená „ostrov pramenů“ – trefný název, jelikož vody bylo všude habaděj. A protože kastilština nahrazuje písmeno X písmenem J, Kolumbus začal ostrovu říkat Jamajka.

„Admirále!“

Kolumbus se zastavil a ohlédl se po Luisi de Torresovi, jedním ze svých mužů.

„Už to není daleko,“ ukázal de Torres kupředu. „Dolů z hřebene na tu holinu, je to hned za ní.“

Doprovázel Kolumba při všech třech předchozích plavbách, včetně té z roku 1492, kdy poprvé stanuli na břehu. Dobře si spolu rozuměli a důvěřovali si.

O šesti domorodcích, kteří transportovali náklad, by nic takového neřekl. Byli to pohané. Ukázal na dva, kteří nesli jednu menší truhlu, a gestem jim naznačil, ať s ní zacházejí opatrně. Žasl, že dřevo zůstává i po dvou letech neporušené. Nerozhldal ho červotoč, jak se to loni stalo trupu jeho lodi. Uvázl kvůli tomu na tomto ostrově celý rok.

Teď však jeho zajetí skončilo.

„Dobrá volba,“ pochválil de Torrese španělsky.

Žádný z domorodců tím jazykem nemluvil. Tři Španěly z doprovodu si Kolumbus s de Torresem pečlivě vybrali. Domorodce uplatili – výměnou za pomoc s transportem tří truhlic do hor jim přislíbili další sokolnické zvonky. Cinkání těch trotek zdejší indiány fascinovalo.

Vyrazili za úsvitu z lesní mýtiny u severního pobřeží. Neda-leko se po hladce omletých skalních římsách valila dolů třípy-tivá studená řeka, přeskakovala od jednoho stříbřitého jezírka ka dalšímu, než se z toho posledního konečně vrhla do moře. Jak šli, bzukot hmyzu a ptačí štěbetání nabíraly na síle a přecháze-ly v nespoutané crescendo. Stoupání divoce zarostlým svahem jim dalo pořádně zabrat, všichni stěží popadali dech, šaty měli skrznastrz propocené a obličej samou špínu. Teď už sestupovali na druhé straně dolů, do svěžího údolí.

Poprvé po dlouhé době si Kolumbus připadal zase svěží jako zamlada.

Tuhle zemi miloval.

Když roku 1492 poprvé vyplul přes oceán, navzdory radám takzvaných učenců se osobně ujal velení. Osmdesát sedm mužů se odvážilo do neznáma, poháněno silou jeho snu. Celá deseti-letí dělal všechno možné i nemožné, aby si opatřil finanční pro-středky, nejdřív to zkoušel u Portugalců, potom u Španělů. Po dlouhém vyjednávání mu španělská Koruna podpisem úmluvy ze Santa Fé zaručila povýšení do šlechtického stavu, deseti-procentní podíl na veškerých výnosech a privilegia na mořích, která objeví. Na papíře se dohoda jevila skvěle, jenže Ferdinand a Isa-bela ji nedodrželi. Pojem Nový svět díky němu za uplynulých dvanáct let zdomácněl a celou tu dobu vyplouvala na západ jed-na španělská loď za druhou a všechny bez povolení, které by jim měl jakožto admirál oceánu udělit.

Parchanti. Lháři.

Všichni do posledního.

„Tamhle,“ vykřikl de Torres.

Kolumbus přerušil sestup a zahleděl se skrze stromy obsy-pané tisícovkami rudých květů, jimž domorodci říkají plamínky lesa. Spatřil průzračnou tuň, hladkou jako sklo. Hukot však na-značoval, že jezírko napájí nějaký prudší tok.

Jamajku poprvé navštívil v květnu 1494, při své druhé výpravě, a zjistil, že na jejím severním pobřeží žijí stejní domorodci jako na sousedních ostrovech, jenže zdaleka ne tak přátelští. Útočností měli blíže ke Karibům žijícím východně odtud na Portoriku. Karibové byli divocí kanibalové, na které neplatilo nic než hrubá síla. Při prvním setkání s Jamajčany proto Kolumbus, poučen minulostí, vyslal na břeh napřed lučištníky a psy bloodhoundy. Pár domorodců zabili a jiné vyděsili, takže zbytek se mu ze strachu snažil zavděčit.

U jezírka dal příkaz zastavit.

Přistoupil k němu de Torres a zašeptal: „Jste tu. Tohle je to místo.“

Kolumbus si uvědomoval, že tentokrát je v Novém světě naposledy. Bylo mu jedenapadesát let a podařilo se mu nastřádat obdivuhodné množství nepřátel. Přesvědčil se o tom už loni a tuhle čtvrtou plavbu pronásledovala smůla od samého počátku. Poprvé zkoumal oblast, která vypadala na kontinent, protože čára pobřeží se oběma směry táhla do nedohledna. Když průzkum dokončil, měl v plánu přeplavit se na Kubu nebo Hispaniolu. Jeho lodi rozežrané červotočem však dopluly horko těžko na Jamajku a jemu nezbylo než je dát obě vytáhnout na břeh a čekat na záchranu.

Žádná nepřícházela.

Guvernér Hispanioly, jeho zapřisáhlý nepřítel, se rozhodl ponechat ho i s jeho sto třinácti muži napospas smrti.

Naštěstí to tak nedopadlo.

Hrstka odvážlivců doveslovala v kánoi na Hispaniolu a vrátila se pro Kolumba s lodí.

Ano, na nedostatek nepřátel si opravdu nemohl stěžovat.

Podařilo se jim připravit ho o veškeré výsady kdysi zaručené v Santa Fé. Získal sice zpátky šlechtický patent a titul admirála, ale ty samy o sobě nic neznamenaly. Kolonisté v Santo Domingu se proti němu dokonce vzbouřili a donutili ho podepsat ponižující smluvní vypořádání. Před čtyřmi strašlivými lety ho poslali v okovech domů do Španělska, kde mu hrozil soudní proces a vězení. Král a královna ho však nečekaně omilostnili, poskytli mu peníze a udělili svolení k čtvrté plavbě.

Rád by věděl, co je k tomu vedlo.

V Isabelinu upřímnost věřil, byla od přírody dobrodružka. Ne tak král. Ferdinand vůči němu náklonností neoplýval a otevřeně prohlašoval, že zámořské cesty na západ jsou bláznovství.

Samozřejmě jen do té doby, než Kolumbus uspěl.

Teď Ferdinand pásl po zlatě a stříbře.

Parchanti. Lháři.

Všichni do posledního.

Pokynul domorodcům, aby položili truhlice na zem. Jeho tři muži jim pomohli, protože to byla pořádná tíha.

„Jsme u cíle,“ zavolal španělsky.

Jeho muži věděli, co dál.

Zableskly se meče a vzápětí se domorodci váleli v krvi na zemi. Dva ještě sténali, ale bodnutí do hrudi je umlčelo. Výčitky Kolumba netrápily, ti divoši si nezasluhovali dýchat stejný vzduch jako Evropané. Byli malého vzrůstu, s měděnou pletí a chodili nazí, jak je Pánbůh stvořil, nedokázali zaznamenávat svou řeč písmem a nechovali hlubokou náboženskou víru. Žili v pobřežních vesničkách, a pokud si všiml, uměli nanejvýš vypestovat sem tam nějakou plodinu. Vedl je náčelník, v jejich řeči zvaný *kazik*, s nímž se Kolumbus během svého ročního nuceného pobytu spřátelil. Právě on mu včera propůjčil šest mužů, když Kolumbus naposledy spustil kotvu u severního pobřeží.

Prostý výlet do hor, řekl náčelníkovi. *Na pár dní.*

Znal z jazyka Arawaků dost, aby ho s tou žádostí dokázal oslovit. Kazik dal najevo, že chápe a souhlasí, a určil šestici, která se poté ujala truhlic. Kolumbus se uklonil na znamení díky a oplátkou náčelníkovi věnoval několik sokolnických zvonků. Díkybohu si jich přivezl hromadu. V Evropě se přivazovaly k pařátům cvičených dravých ptáků. Byly to bezcenné tretky. Tady ovšem představovaly tvrdé platidlo.

Kazik platbu přijal a oplatil mu úklonu.

Kolumbus se s ním dvakrát setkal už dřív. Vyvinulo se mezi nimi přátelství. Porozumění. A on ho teď plně využil.

Když roku 1494 navštívil ostrov poprvé – tehdy se tu zastavil jenom na den, aby ucpal spáry v lodním trupu a doplnil zásoby vody –, všimli si jeho muži v průzračných potocích drobných

zlatinek. Vyzvídál u kazíka a dozvěděl se o místě, kde se prý nacházejí větší zlatá zrnka, někdy až o velikosti fazolí.

Teď na onom místě stál.

Na rozdíl od proradné španělské monarchie ho však zlato nezajímalo.

Sledoval vyšší cíl.

Utkvěl pohledem na svém dávném příteli de Torresovi a ten věděl, co má přijít na řadu teď. Stočil hrot meče k jednomu ze tří Španělů v družině, malému podsaditému chlapíkovi se zapšklým výrazem.

„Kleknout,“ přikázal a odebral mu zbraň.

Zbylí dva členové posádky podpořili jeho příkaz napřaženými meči.

Zajatec poklekl.

Kolumbus mu stanul tváří v tvář. „Měls mě za hlupáka?“

„Admirále...“

Kolumbus ho zvednutou rukou umlčel. „Před čtyřmi lety mě poslali do Španělska v řetězech a připravili mě o všechno, co mi právem náleželo. A pak mi to zničehonic vrátili.“ Odmlčel se. „Pouhých pár slov, a král s královnou mi udělili milost za veškeré moje údajné přečiny. Mají mě za takového tupce?“ Opět udělal odmlku. „Ano, mají. A to je nejtěžší urážka ze všech. Roky jsem se doprošoval o peníze na zámořské plavby. Roky mě odmítali. A pak stačil jediný dopis Koruně, abych získal prostředky na tuhle čtvrtou výpravu. Jediná žádost, a zahrnuli mě vším. Hned mi bylo jasné, že něco nehraje.“

Hroty mečů se ani nepohnuly. Zajatec neměl kam utéci.

„Jsi špeh,“ prohlásil Kolumbus. „Pověřili tě, abys jim podával zprávy o každém mém kroku.“

Znechuceně hleděl od toho proradníka. Spatřoval v něm vtělení všech zrad a křivd, které musel od španělských lhářů po léta snášet.

„Zeptej se na to, co tvoje patrony tolik zajímá,“ přikázal mu.

Muž mlčel.

„Zeptej se, povídám.“ Kolumbus zvýšil hlas. „Poroučím ti to.“

„Jak se mi opovažuješ poroučet?“ obořil se na něj špeh. „Nejsi mužem Krista.“

Kolumbus přijal tu drzost se sebeovládáním, jemuž ho naučil krušný život. Na svých družích postřehl, že tak velkodušní nejsou.

Ukázal na ně. „Oni taky ne.“

Zajatec si odplivl.

„Měl jsi za úkol podávat zprávy o všem, co se během plavby přihodí? Šlo jim hlavně o tyhle truhly? Anebo chtějí prostě jen zlato?“

„Zachoval ses nečestně.“

Kolumbus se rozesmál. „Já že se zachoval nečestně?“

„Svatá matka církev se postará, abys byl zatracen a navěky se škvařil v ohni pekelném.“

A v tu chvíli Kolumbovi svitlo. Tuhle veš mu do kožichu nasadila inkvizice.

Nejhorší nepřítel ze všech.

Rozhořel se v něm pud sebezáchovy. V de Torresových očích postřehl obavy. Tenhle problém si uvědomoval, už když přede dvěma lety vyplouvali ze Španělska. Ale nemá kolem sebe takových zvědavých očí a uší víc? Inkvizice upalovala lidi po tisících. Nenáviděl ji samotnou i všechno, co představovala, celým srdcem.

Akce, kterou právě dokončoval, vznikla výlučně na obranu proti tomu zlu a jeho záměrům.

De Torres mu už oznámil, že nemínil riskovat, že by španělským inkvizitorům padl do rukou, a do Evropy se nevrátí. Chystal se usadit na Kubě, podstatně větším ostrově na severu. Zbylí dva muži s meči, mladší a dychtivější, se také rozhodli zůstat. Sám by měl udělat totéž, jenže jeho místo nebylo tady, ačkoli by si to přál.

Shlédl z výšky na zajatce.

„Angličané a Holanďané mě nazývají Kolumbus. Francouzi Columb. Portugalci Colom. Španělé mě znají jako Colóna. Nic z toho není mé rodné jméno. Naneštěstí pro tebe to pravé nikdy nezjistíš a svým patronům ve Španělsku zprávu nepodaš.“

Pokynul de Torresovi a ten probodl špehovi hrud.

Zajatec neměl čas zareagovat

Čepel se s nechutným mlaskavým zvukem vysmýkla z rány, klečící tělo se převážilo a zhroutilo se tváří dolů.

Půdu poskvřnila rozpíjející se kaluž krve.

Kolumbus na mrtvolu plivl a ostatní také.

Doufal, že je to poslední člověk, kterého kdy vidí umírat. Byl zabíjením unaven. Jelikož se brzy vrátí na loď a navždy ostrov opustí, nemusel se obávat kazikovy pomsty za těch šest mrtvých. Zaplatí za ně jiní, ale s tím si hlavu nedělal. Beztak jsou to samí nepřátelé a přál jim jen to nejhorší.

Rozhlédl se a konečně si pořádně prohlédl, kde stojí. Vstřebával kašdický detail, který mu byl popsán.

„Vidíš, admirále,“ ozval se de Torres. „Jako by nás sem přivedl sám Bůh.“

Jeho starý přítel měl pravdu.

Opravdu to tak vypadalo.

Buď silný jako leopard, lehký jako orel, rychlý jako jelen a statečný jako lev, když plníš vůli Otce svého na nebesích.

Moudrá slova.

„Pojďte,“ vybídl ostatní. „Pomodleme se, aby tajemství dnešního dne zůstalo co nejdéle skryto.“

SOUČASNOST

1

Tom Sagan sevřel v dlani pistoli. Přemýšlel o téhle chvíli už rok, zvažoval všechna pro a proti a nakonec se rozhodl, že klady převažují.

Prostě už nechtěl žít.

Kdysi býval investigativním reportérem *Los Angeles Times*, vydělával slušnou šestimístnou sumu a jeho reportáže se v rychlém sledu objevovaly na čestném místě na prvních stránkách, s obřímí titulky. Pracoval po celém světě – v Sarajevu, Pekingu, Johannesburgu, Bělehradě i Moskvě. Časem se však specializoval na Blízký východ, region, který důvěrně znal a kde si vybudoval reputaci. Ve svém tajném archivu míval stovky ochotných zdrojů, lidí, kteří věděli, že je bude za každou cenu chránit. Přesvědčivě to dokázal, když si odseděl jedenáct dní ve washingtonské cele za to, že odmítl prozradit zdroj článku o zkorumpovaném senátorovi z Pensylvánie.

Senátor mašíroval za mříže.

Tom získal třetí nominaci na Pulitzerovu cenu.

Uděluje se v jedenadvaceti kategoriích. Jednou z nich je „významný počín v oblasti investigativní žurnalistiky, který je dílem jednotlivce či týmu a byl publikován v podobě samostatného článku či seriálu“. Vítěz obdrží písemné osvědčení, 10 000 dolarů a právo připojit ke svému jménu tři neocenitelná slůvka – *držitel Pulitzerovy ceny*.

On ji získal.

Jenže mu ji zase odebrali.

A tak to bylo s celým jeho životem.

Vždycky o všechno přišel.

O kariéru, pověst, hodnověrnost, dokonce i sebeúctu. Zklamal jakožto syn, otec, manžel, reportér i přítel. Před několika týdny si tu zhoubnou spirálu načrtl do bloku a objevil, že to všechno začalo, když mu bylo jedenadvacet, odpromoval na Floridské uni-

verzitě mezi třetinou nejlepších v ročníku a v ruce držel čerstvý diplom z žurnalistiky.

Pak ho otec vydědil.

Abiram Sagan zaujal neoblomný postoj.

„Všichni činíme důležitá rozhodnutí. Dobrá. Špatná. Průměrná. Jsi dospělý, Tome, a zvolil sis po svém. Teď je s rozhodováním řada na mně.“

A rozhodl se.

Do téhož bloku si Tom vyznačil svoje životní vrcholy a pády. Některé z dávné minulosti, kdy byl na střední škole redaktorem studentských novin a zpravodajem kampusu. Většinu z pozdějších časů. Povýšení z eléva na stálého reportéra, na hlavního zahraničního korespondenta. Ceny. Čestná uznání. Respekt kolegů. Jakže jeden z nich popsal jeho styl? *Jasnozřivé reportáže se širokým záběrem, pořizené za cenu značného osobního rizika.*

Poté rozvod.

Odcizení jediného dítěte. Špatná investiční rozhodnutí. Ještě horší životní.

Nakonec vyhazov.

Před osmi lety.

Od té doby se potácel od ničeho k ničemu.

Většina jeho přátel se kamsi vytratila. Ale nebyla to jen jejich vina, mohl si za to i sám. Jak se propadal do čím dál hlubší deprese, uzavíral se do sebe. Vlastně bylo s podivem, že nepropadl pití nebo drogám, ale ani jedno ho nikdy nelákalo.

Místo toho se opájel sebelítostí.

Rozhlédl se po interiéru kolem.

Rozhodl se zemřít tady, v domě svých rodičů. Jistým morbidním způsobem se to hodilo. Tlustá vrstva prachu a pižmový odér připomínaly, že dům leží už tři roky ladem. Tom jenom platil inkaso a zanedbatelnou daň a nechával pravidelně sekat trávník, aby si sousedé nestěžovali. Nedávno si všiml, že moruše u předního vchodu potřebuje prořezat a latkový plot nově natřít.

Nenáviděl to tu. Číhalo tu příliš mnoho příznaků z minulosti.

Procházel místnostmi a vzpomínal na šťastnější časy. V kuchyni jako by dodnes viděl sklenice s matčíným džemem, které kdysi stávaly vyrovnané do řady na okenním parapetu. Vzpo-

mínka na matku v něm probudila nezvykle hřejivý pocit, ale hned zase vyprchala.

Měl by napsat vzkaz na rozloučenou, někoho nebo něco ze své smrti obvinít. Ale koho? A co? Kdyby napsal pravdu, nikdo mu neuvěří. Stejně jako před osmi lety bohužel mohl přičíst vinu leda sám sobě.

Bude na jeho skonu vůbec někomu záležet?

Dceři rozhodně ne. Už dva roky s ní nemluvil.

Jeho literární agentce? Snad. Psáním knih za jiné jí vydělal balík. Šokovalo ho, když zjistil, kolik takzvaných autorů bestsellerů nedokáže napsat ani slovo. Cože to jeden kritik prohlásil v době jeho pádu? *Z novináře Sagana se zřejmě může vyklubat slibný romanopisec.*

Pitomec.

Ale v podstatě se podle jeho rady zařídil.

Napadlo ho: Jak člověk vysvětlí, že si vzal život? Sebevražda je čistě iracionální akt. Už z podstaty se vzpírá jakémukoli vysvětlení. Snad ho někdo aspoň pohřbí. V bance měl hromadu peněz, na úctyhodný pohřeb víc než dost.

Jaké to bude, být mrtev?

Uvědomuje si člověk sám sebe? Slyší? Vidí? Cítí? Třeba je to prostě jen věčná tma. Žádné myšlenky. Žádný pocit.

Vůbec nic.

Vracel se zpátky do přední části domu.

Venku byl překrásný březnový den, zářivé slunné poledne. Na Floridě je počasí hotové požehnání, stejně jako v Kalifornii, kde žil do svého vyhazovu. Přestěhoval se právě sem, protože by mu chybělo teplé pohlazení slunečních paprsků za vlídných letních dnů.

Zastavil se v obloukovém průchodu a zadíval se do salónu. Tak tomuhle pokoji odjakživa říkávala matka. Tady se rodiče scházeli o šabatu. Tady Abiram předčítal z Tóry. Slavil se tu Jom kipur a ostatní svátky. Pamatoval se na cínovou menoru, svícen, který hořival na protějším konci stolu. Jeho rodiče byli ortodoxní Židé. Po svém bar micva tu poprvé předčítal z Tóry také on, stál přítom u děleného okna orámovaného damaškovými závěsy, které matka šila celé měsíce. Měla nadání na ruční práce, byla

krásná a milá, každý ji měl rád. Stýskalo se mu po ní. Zemřela šest let před Abiramem a ten už byl po smrti tři roky.

Je načase zabalit krám.

Zadíval se na zbraň, pistoli, kterou si koupil před pár měsíci na střelecké výstavě v Orlandu, a posadil se na pohovku. Z čalounění se zvedl oblak prachu a znovu se snesl dolů. Tom si vzpomněl na Abiramovo poučování o motýlcích a včeličkách – seděl tenkrát zrovna tady. Kolik mu tehdy bylo, dvanáct?

Uplynulo osmatřicet let.

Ale připadalo mu to jako včera.

Stejně jako obvykle bylo Abiramovo vysvětlení přímočaré a úderné.

„Chápeš?“ zeptal se ho Abiram. „Je to důležité.“

„Nemám holky rád.“

„Ale budeš mít. Tak nezapomeň, co jsem ti říkal.“

Ženy. Další selhání. V mládí měl lásek pramálo, oženil se s Michele, první dívkou, která o něj projevila vážný zájem. Ale manželství se rozpadlo, když dostal výpověď, a od té doby se v jeho životě ženy nevyskytovaly. Michele si na něm vybrala svou daň.

„Možná se s ní brzy shledám,“ zamumlal si pro sebe.

Jeho bývalá manželka zahynula přede dvěma lety při auto-nehodě.

Tehdy naposled mluvil s dcerou a vyjádřila se jednoznačně. *Vypadni. Nechtěla by tě tu.*

A on z pohřbu odešel.

Zase pohlédl na pistoli, ukazováček na spoušti. Připravil se, zatajil dech a zvedl si pistoli k hlavě. Byl levák, jako skoro všichni Saganové. Jeho strýc, bývalý profesionální hráč baseballu, ho jako kluka hecoval, ať se naučí házet falše, že vydělá v lize majlant. Šikovných leváků je jako šafránu.

Jenže Tom zklamal i ve sportu.

Přiložil si hlaveň ke spánku. Na kůži ho zastudil kov.

Zavřel oči, přitiskl prst ke spoušti a představoval si, jak asi bude začínat jeho nekrolog. *V úterý 5. března si bývalý investigativní novinář Tom Sagan vzal život v domě svých rodičů v Mount Doře na Floridě.*

Ještě maličko přitlačit a...

Ťuk ťuk ťuk.

Otevřel oči.

Venku u předního okna stál nějaký muž s obličejem přilepeným k okenní tabulce, takže Tom rozeznával jeho rysy – byl o něco starší než on, hladce oholený, uhlazeného zevnějšku – a také jeho pravou ruku.

Držel v ní fotografii a tiskl ji ke sklu.

Tom zaostřil pohled na obrázek ležící mladé ženy s toporně nataženýma rukama a nohama.

Jako by byla svázaná.

Její tvář znal.

Jeho dcera.

Alle.

2

Alle Becketová ležela na posteli s rukama a nohama připoutanýma k čelům. Ústa měla omotaná páskou, takže musela o to úporněji dýchat nosem. Z temné místnůstky na ni padala tíseň.

Uklidni se, poručila si.

V duchu se soustředila na otce.

Thomas Peter Sagan.

Měli odlišná příjmení kvůli jejímu manželství, o které se pokusila před třemi lety, těsně po smrti svého dědečka Abirama. Byl to hned od začátku mizerný nápad. Naplno se to provalilo, když její čerstvý manžel dospěl k názoru, že ho prstýnek opravňuje po libosti nakládat s jejími kreditkami. Manželství vydrželo devadesát dní. Rozvod trval dalších třicet. Splácení dluhů dva roky.

Ale vypořádala se s tím.

Matka jí vštípila, že dlužit jiným není správné. Alle ráda věřila, že po matce zdědila pevný charakter. Bůh ví, že po otci ho nemá. Na toho měla samé příšerné vzpomínky. Ve svých pětadvaceti se nepamatovala, že by jí aspoň jednou jedinkrát řekl, že ji má rád.

„Proč sis ho vůbec brala?“

„Byli jsme mladí, Alle, a zamilovaní. Užili jsme si spoustu hezkých společných roků, než přišly ty špatné. Poskytoval mi bezpečné zázemí.“

Hodnotu bezpečného zázemí pochopila až z vlastního manželství. Ten krátký svazek by se dal popsat spíš jako totální výbuch. Zůstalo jí po něm jedině příjmení, protože jakékoli bylo lepší než Saganová. Už jen ze zvuku toho jména se jí obracel žaludek. Když už si má připomínat selhání, tak radši exmanželovo, protože ten ji aspoň tu a tam – obzvláště během těch šesti dnů na ostrovech Turks a Caicos – obdaroval nehynoucími vzpomínkami.

Zkusmo napjala pouta na rukou. Ve svalech jí zabořilo. Uvolnila se a vrátila se k pohodlnější poloze. Otevřeným oknem proudil dovnitř vlhý vzduch, ale na čele jí vyvstávaly krupěje potu a pod zády cítila, že má košili propocenou skrzskrz. Ležela na holé matraci, na níž ulpěly různé nepříjemné pachy. Napadlo ji, kdo tu asi ležel před ní.

Pocit bezmoci jí dráždil.

A tak se donutila přenést se v duchu zpátky k matce, láskyplné bytosti, která jí bezmezně milovala a postarala se, aby Alle získala vzdělání potřebné ke vstupu na Brownovu univerzitu a odpromovala. Alle se odjakživa vášnivě zajímala o dějiny, zejména o post-kolumbovskou Ameriku mezi lety 1492 a 1800, kdy Evropa vnutila Starý svět Novému.

Její matka vynikala i osobnostně, zotavila se z porozvodových šrámů a našla si nového manžela. Byl to chirurg-ortopéd, laskavý člověk, který je měl obě rád – ve všem všudy pravý opak jejího otce.

Druhé manželství se matce vydařilo.

Jenže přede dvěma lety bezohledný šofér se zabaveným řidičákem nezastavil na červené a připravil ji o život.

Alle se po ní hrozně stýskalo.

Pohřeb si živě pamatovala dodnes, díky tomu, že se tam nečekaně objevil otec.

„Vypadni. Nechtěla by tě tu,“ obořila se na něj hlasitě, aby ji smuteční hosté nepřeslechli.

„Přišel jsem se s ní rozloučit.“

„Tos udělal už dávno, když jsi nás obě pustil k vodě.“

„Nemáš potuchy, co jsem udělal.“

„Měls jenom jednu šanci vychovávat svoje dítě. Být manžel. Táta. Promrhal jsi ji. Běž pryč.“

Vybavila si jeho tvář. Nečitelný výraz, který neprozrazoval téměř nic z citů pod povrchem. Během puberty se v jednom kuse mořila přemítáním, co si asi otec zrovna myslí.

Teď už ne. Co na tom záleží? Znovu šklubla za pouta.

I když vlastně na tom záleží víc než dost.

3

Béne Rowe naslouchal štěkotu svých honicích psů, prvotřídních kubánských bloodhoundů. Na Jamajku je dopravili z Kuby před třemi sty lety a byli to potomci těch, které si přivezl přes Atlantik Kolumbus. V jednom proslulém příběhu se vyprávělo, jak ta obří zvířata během Ferdinandova a Isabelina úspěšného tažení za znovudobytí Grenady z rukou Maurů hodovala na arabských dětech ponechaných u dveří mešit. Prý se to stalo necelý měsíc předtím, než ten parchant Kolumbus poprvé vyplul do Ameriky.

A všechno změnil.

„Psi už se blíží ke kořisti,“ řekl Béne svým dvěma společníkům, důvěryhodným pomocníkům. „Chybí jim poslední kousek. Poslouchejte ten štěkot. Zrychluje se.“ V úsměvu blýskl bělostnými zuby, za které utratil hromadu peněz. „*Dem* se líbí, když mají cíl na dohled.“

Mísil do řeči zdejší běžný dialekt *patois* – hatmatilku složenou z angličtiny, afrických jazyků a arawačtiny –, protože věděl, že jeho mužům je vlastní. Sám dával přednost kultivované angličtině; zvykl si na ni ve škole a vštěpovala mu ji i matka. Vlastně to bylo s podivem, protože jinak oba lpěli na tradicích.

S ručnicemi přes rameno šplhali do jamajských kopců, které Španělé pojmenovali Sierras de Bastidas, Opevněné hory. Béneho předkové, uprchlí otroci, je využívali jako pevnost proti svým bývalým pánům. Říkali si Katawud, Yenkunkun, Chankofi. Španělé je prý nazývali *cimarron* – nezkontní či divocí – anebo *marran* podle lovců divokých prasat. Francouzi pro ně údajně používali výraz *marron*, uprchlý otrok. Ať tak či onak, angličtina ta pojmenování zkomolila a nazvala je marony.

A to se uchytilo.

Ti příčinliví lidé si vybudovali celá městečka a nazvali je po zakladatelích – Trelawny, Accompong, Scott's Hall, Moore

a Charles. Ženili se s ženami z domorodého kmene Taíno, razili stezky panenskou divočinou a bojovali s piráty, kteří na Jamajku pravidelně podnikali nájezdy.

Hory se jim staly domovem, lesy spojenci.

„Slyším Velkou Nanny,“ oznámil Béne společníkům. „To vysoké ňafání, to je ona. Vede smečku. Jako vždycky.“

Pojmenoval fenu po Grandy Nanny, maronské náčelnici z 18. století, velké duchovní i vojenské vůdkyni svého lidu. Její tvář dodnes hledí z jamajské pětisetdolarové bankovky, třebaže jde o čistě fiktivní podobu. Žádný přesný popis ani portrét se nedochoval – přežily pouze legendy.

Béne si představil scénu, která se právě odehrává o půl kilometru dál: Čtyři drsnorstí psi rezavé a tříslivé barvy, kteří se mohutnou stavbou těla vyrovnají mastifům, mrštností chrtům a odvahou buldokům, uhánějí bok po boku za Velkou Nanny. Nikdy nedovolila žádnému samci, aby ji předběhl, a stejně jako její jmenovkyně si u nich vydobyla nezpochybnitelnou autoritu. Jediný, který se jí kdy vzepřel, skončil se zlomeným vazem – přerazila mu ho svými mohutnými čelistmi.

Béne se zastavil na kraji vysokého hřebene a obhlížel vzdálená horská úbočí hustě zarostlá stromovím. Rozeznával mahagon, teak, pandán a tlusté stonky bambusu. Zahlédl fíkovník, tvrdý a nezdolný, a vzpomněl si, co ho učivala matka. *Fíkovník je pán. Svým soupeřům říká: Moje vůle k nadoládě se poměří s tvou výdrží.*

Obdivoval jeho sílu.

Na jednom svahu zahlédl partu dělníků ohánějících se krumpáči a motykami. Nástroje se jim blýskaly ve slunci. Přenesl se v duchu o tři sta let zpátky a představil si sám sebe jako jednoho z domorodců, které Kolumbus mylně nazval indiány a které si Španělé zotročili, aby pro ně dřeli. Anebo o sto let později jako Afričana, kterého prodali na doživotí nějakému anglickému plantážníkovi.

Právě tohle byli maroni – míšenci původních Taínů a importovaných Afričanů.

A on k nim patřil.

„Yu wi jít za nimi?“ zeptal se jeho hlavní pomocník.

Béne o něm věděl, že se sice bojí psů, ale nenávidí drogové dony. Jamajka byla té odporné zločinecké verbeže plná. Ten, kterému se momentálně o půl kilometru dál hnala v patách zuřivá psí smečka, skálopevně věřil, že na něj úřady nemají páku. Jeho ozbrojení pohůnci proměnili Kingston ve válečnou zónu a v jejich přestřelkách zahynula spousta nevinných. Poslední kapkou bylo, když se v křížové palbě ocitla veřejná nemocnice a škola; pacienti se museli schovávat pod postelemi a studenti skládali zkoušky za zvuku kulek svištících za okny. A tak Béne vylákal dona na schůzku – ignorovat předvolání Béneho Rowea nepřipadalo v úvahu – a odvedl ho do hor.

„A wa yu a say?“ zeptal se ho drze don v nářečí patois.

„Mluv anglicky.“

„Stydíš se za to, co jsi, Béne?“

„Stydím se za tebe.“

„Co máš v plánu? Uspořádat na mě hon?“

„A no mi.“ Já ne.

Béne úmyslně přeplnul zpátky do patois, aby dal tomu chlapovi najevo, že na svůj původ nezapomíná. Ukázal na rozdrážděné psy v klecích na korbě nákladáku. *„Udělají to za mě oni.“*

„A co pak uděláš ty? Zabiješ mě?“

Béne zavrtěl hlavou. „To taky udělají oni.“

Usmál se při vzpomínce, jak ten parchant vytřeštil oči. Hrálo ho uspokojení, že člověk, který skoro bez důvodu klidně zabíjí druhé, na vlastní kůži pozná strach.

„Nejsi jeden z nás,“ vyjel na něj don. „Zapomněls, kdo jsi, Béne.“

Béne přikročil blíž a zastavil se u něj tak těsně, že se skoro dotýkal jeho hedvábné rozhalenky, kalhot ušitých na míru a drahých mokasínů. Ten hlupák chtěl zřejmě oblečením dělat dojem, ale byla to marná snaha. Byl vychrtlý jak výhonek cukrové třtiny, jedno oko skleněné, ústa plná zkažených zubů.

„Jsi obyčejná nula,“ řekl mu Béne.

„Jsem dost důležitý na to, abys mě chtěl vidět bradou vzhůru.“

Béne se zachechtal. *„To jo. A kdybych si myslel, že si zasloužíš úctu, zastřelil bych tě. Jenže ty jsi zvíře, a tak dopřeju potěšení z lovu psům.“*

„Zaplatila ti za to vláda, Béne? Sami to udělat nemohou, tak si najali tebe?“

„Jednám sám za sebe.“

Policie se dvakrát pokusila toho grázla zavřít, ale v Kingstonu pokaždé propukly nepokoje. Je tristní, že se ze zločinců stali hrdinové, jenže donové měli za ušima. Jelikož jamajská vláda nebyla s to zajistit svým občanům slušné zabezpečení, ujali se toho oni, rozdávali jídlo, stavěli komunitní centra, poskytovali zdravotní péči a všemožně se ucházeli o přízeň obyčejných lidí.

Zabralo to.

Lidé byli ochotni ke vzpouře, aby zabránili uvěznění dobrodějů.

„Máš třicet minut, než otevřu kotce.“

Muž chvilku otálel, ale pak mu došlo, že jde do tuhého, a vzal nohy na ramena.

Úplně jako otrok prchající svému pánovi.

Béne se zhluboka nadechl čistého horského vzduchu. Na hrotech vzdálených štítů se usadily prstence azurového, mléčně hustého oparu. Tři štíty dosahovaly výše 2000 metrů, ten nejvyšší téměř 2500 metrů. Horské pásmo se táhlo od východu na západ a oddělovalo Kingston od severního pobřeží. Mlžná korona hor působila tak velkolepě, že je Angličané pojmenovali Blue Mountains, Modré hory.

Béneho pomocníci stáli vedle něj s puškami přes rameno.

„Teď ten druhý problém,“ řekl s pohledem upřeným do dále.
„Jedou sem?“

„Jsou na cestě. Počkají u nákladáků, dokud neskončíme.“

Béne vlastnil veškerou půdu kolem, na kilometry ve všech směrech. Většina maronů obdělávala flíčky cizích pozemků velké jako dlaň a platila za tu výsadu roční nájem. Jemu teď patřily desetitisíce akrů a nechával je tam pracovat zadarmo.

Psi v dálce nepřestávali štěkat.

Podíval se na hodinky.

„Velká Nanny se blíží k cíli. Málokdy dopřeje kořisti víc než hodinu.“

Jeho zuřiví dlouhonozí honící psi, nadaní obdivuhodnou vytrvalostí a silou, byli výborně vycvičení. Uměli si poradit i se

stromy, jak dnešní uprchlík brzy zjistí, pokud se uchýlí k bláhové naději, že vysoko ve větvích najde bezpečí.

Kubánské bloodhoundy kdysi dávno vyšlechtili k jedinému účelu.

K lovení černých uprchlíků.

Jeho psi byli pokrokovější – lovili jak černochoy, tak bělochy. Ale stejně jako jejich předkové zabíjeli výhradně tehdy, když kořist vzdorovala. Jinak jen vyhrožovali, štěkali a zadržovali ji na místě, než dorazil pán.

„Půjdeme jejich směrem,“ přikázal Béne.

Vedl své muže zpátky do lesa. Po žádné pěšině tu nebylo ani památky, všude samá rozbujelá, zdravím kypící vegetace. Jeden z jeho pobočníků vytáhl mačetu a prosekával cestu. Kdykoli se Béne zmínil o tom nástroji, vždycky bezděky přepnul do patois a spolkl koncovou samohlásku. Zvláštní, jak se sklouznutí do nářečí občas neubrání.

Korunami stromů se proháněl vítr.

Bylo by tak snadné ukryt se ve všem tom kapradí a spleti orchidejí. Nikdo by vás jakživ nenašel. A proto si sem Britové po čase dovezli honící psy, aby jim s lovem zběhlých otroků pomohli.

Pach nezná hranice.

Béne a jeho muži si razili cestu směrem ke psům, v čele ten s mačetou. Kus vpředu se k zemi prodraly tenké svazky slunečních paprsků.

„Béne,“ křikl na něj druhý pomocník.

Hustý koberec listů měkce pružil pod nohama a tlumil kroky, takže bylo slyšet ptačí cvrlikání. Tu a tam se Bénemu zaryl do podrážky zapadáný kámen, ale díky vysokým pevným botám mu to nevadilo. Rozhrnul nízké větve a objevil svoje muže na malé světlině. Na protější straně se vznesl do vzduchu ibis a zapleskal křídly. Světlina pod baldachýnem vysokých větví hýřila barvami orchidejí.

Béne zahlédl mezi kapradím vykukovat otesané kameny.

Psí štěkot přešel ve vytí.

Hlásili úspěch.

Obklíčili kořist.

Popošel ještě kousek, shýbl se a prohlédl si kamenné desky zblízka. Některé byly poměrně velké a pevně zasazené v zemi, z jiných zbyla jen polámaná torza. Obrostly mechem a lišejníkem, ale vespod stále matně prosvítaly dávné nápisy.

Písmo poznával.

Hebrejšťina.

„Je jich tu víc,“ poznamenali jeho muži a rozestoupili se.

Béne se napřímil. Pochopil, co našli.

Náhrobní kameny.

Hřbitov, o jehož existenci neměli potuchy.

Zasmál se. „Dneska nám štěstí přeje, kamarádi. Máme kliku.

Zakopli jsme o poklad.“

Pomyslel na Zachariáše Simona a věděl, že bude mít radost.

4

Zachariáš Simon vešel do domu. Tom Sagan vyčkával, pořád s pistolí v ruce. Zachariáš si vzpomněl, že podle informací, které si o něm nechal posbírat, je levák.

„Kdo jste?“ zeptal se Sagan.

Zachariáš se představil a podal mu ruku, ale Sagan mu jí nepotřásl. Místo toho se na něj obořil další otázkou: „Co tu děláte?“

„Už vás nějakou dobu sleduji.“ Zachariáš ukázal na zbraň. „A asi je dobře, že jsem přišel.“

„Ta fotka – je na ní moje dcera.“

Zachariáš snímek zvedl, aby na něj oba viděli. „Vězním ji.“ Čekal na reakci. Když se žádná nedostavila, zeptal se: „Vám je to jedno?“

„Jistěže ne. A mám zbraň.“

Sagan svíral pistoli a Zachariáš si ho prohlížel a v duchu ho odhadoval. Vysoký, s neholenou chlapeckou tváří, kterou zdršňovaly tmavé oči, bystré a všímavé. Krátké černé vlasy, které mu Zachariáš záviděl, protože jemu už dávno začaly šedivět. Na hrudi a pažích skoro žádné svaly, o čemž se Zachariášovy informace také zmiňovaly – shrnuly to stručným „neběhá ani nechodí do posilovny“. Přesto Tom Sagan vypadal pozoruhodně dobře na člověka, kterému je padesát a v jednom kuse vysedává doma.

„Pane Sagane, musíte pochopit jednu věc: Je životně důležité, abyste uvěřil tomu, co vám řeknu.“ Zachariáš udělal odmlku. „Je mi srdečně jedno, jestli se zabijete. Je to váš život, tak si s ním naložte podle svého. Ale než to uděláte, něco od vás potřebuji.“

Sagan namířil pistolí přímo na něj. „Jdeme na policii.“

Zachariáš pokrčil rameny. „Jak si přejete. Ale musím vás upozornit, že tím ničeho nedosáhnete a vaše dcera na to krutě doplatí.“ Zase pozvedl snímek Alle Becketové, aby si ho Sagan dobře prohlédl. „Věřte mi, že pokud neuděláte, co po vás chci, Alle bude trpět.“

Sagan mlčel.

„Pochybujete o mých slovech. Vidím vám to na očích. Pochybujete stejně, jako jste nejspíš kdysi pochyboval o zdrojích, které za vámi přicházely s náměty na skvělé reportáže. Pokaždé jste musel přemítat: Je to pravda? Přehání? Nebo si to všechno vymyslel? Vzhledem k tomu, jak jste nakonec dopadl, není divu, že mi nedůvěřujete. Přihráčí k vám úplně cizí člověk – navíc v nejnevhodnější chvíli – a vyrukuje s nehorázným tvrzením.“

Shodil z ramene černou cestovní kabelu. Sagan na něj dál mířil zbraní. Zachariáš rozepnul spony a vytáhl z kabely iPad.

„Něco vám pustím. Jestli se i pak budete chtít obrátit na policii, nebudu vám bránit.“

Odložil kabelu na zem a zapnul iPad.

Alle oslepila prudká zář. Jasně světlo vycházející z jediného zdroje. Zaměřilo se na ni, jak tam tak ležela svázaná na posteli. Mžourala přimhouřenýma očima, čekala, až se její zornice nena-dálému jasu přizpůsobí, a konečně se rozhlédla po prosvětlené místnosti.

Spatřila kameru. Stála na stativu napravo od silného reflektoru a upírala oko objektivu přímo na ni. Drobné červené světýlko signalizovalo, že se natáčí. Řekli jí, že záběry bude sledovat její otec. Zazmítala se v poutech, nadzvedla krk a natočila se ke kameře čelem.

Nesnášela omezení pohybu. Ztrátu svobody. Naprostou závislost na někom jiném. Kdyby jí začal svědit nos, nemohla by si ho poškrábat. Kdyby se jí vyhrnulo oblečení, nemohla by si ho upravit. Kdyby se jí někdo rozhodl provést nějakou špatnost, nemohla by mu v tom zabránit.

Zpoza záře reflektoru vykročili k posteli dva muži.

Jeden byl vysoký, s tenkým nosem a zrovna tak tenkými rty. Kolem pasu už se mu začínal usazovat tuk. Vypadal na Itala nebo Španěla, mastné tmavé vlasy se mu kroutily. Už věděla, že se jmenuje Rócha. Druhý byl ten nejčernější černocho, jakého kdy viděla. Měl rozplácly nos, zažloutlé zuby a oči jako kapky surové ropy. Nikdy nemluvil a znala ho jen pod přezdívkou, kterou ho oslovoval Rócha.

Půlnoc.

Oba došli k posteli, každý z jedné strany, takže se Alle i kamera ocitly mezi nimi.

Rócha se k ní sklonil, až se ocitl jen pár centimetrů od jejího obličejě, a zlehka ji pohladil po tváři. Prsty mu voněly po citróněch. Odmítavě zavrtěla hlavou, ale jen se usmál a hladil ji dál. Půlnoc si přisedl na postel a pravou dlaní jí přes košili stiskl ňadro.

Při tom násilném aktu se jí oči rozhořely vzteky a strachem.

Rócha jí přimáčkl hlavu k matraci.

V ruce se mu objevil nůž a zablýskl se v záři reflektoru.

Kamera dál zaznamenávala každý jejich počín a červená kontrolka signalizovala, že její otec tomu přihlíží. Dva roky spolu nepromluvili. Otec pro ni neexistoval. Nahradil ho otčím, kterému říkala tati a on se o ní vyjadřoval jako o dceři.

Byla to jen iluze?

Možná.

Ale fungovala.

Rócha se přesunul k nohám postele a chytil ji za levou botu. Pak jí vklouzl čepelí pod nohavici a rozřízl jí kalhoty.

Půlnoc se uchechtl.

Nadzvedla hlavu a podívala se, co se děje.

Řez končil až u pasu.

Zpod něj svítila nahá kůže.

Rócha zajel pod látku dlaní a razil si cestu k jejímu rozkroku. Zamítala se a zaškubala pouty, zuřivě vrtěla hlavou. Rócha hodil nůž svému společníkovi, ten jí přitiskl čepel ke krku a naznačil jí, ať toho cukání nechá.

Podvolila se.

Ale předtím ještě upřela zdivočelý pohled do kamery a z očí jí křičel jednoznačný vzkaz.

Aspoň projednou v tom svém ubožáckým životě pomoz svojí dceři.

5

Tom zíral na iPad a Allein zpanikařený výraz se mu zabodával až do duše.

Stočil hlavěň k Zachariáši Simonovi.

„Takhle znásilnění své dcery leda uspíšíte,“ prohlásil Simon. „Ublíží jí a bude to vaše vina.“

Tom sledoval na obrazovce, jak černochoz rozřezává Alle druhou nohavici po celé délce.

„Jste smolař,“ řekl Simon. „Býval jste uznávaný novinář, špičkový zahraniční reportér. A pak jste se totálně zostudil. Vycucal jste si z prstu reportáž, komplet od nuly. Neexistující zdroje, místo dokumentace výmysly. Nedokázal jste podložit jediné slovo a odhalili vás jako podvodníka.“

Sevřelo se mu hrdlo. „Brouzdat po internetu umí kdekdo.“

Simon se ušklíbl. „Za koho mě máte? Myslíte, že jsem tak povrchní? Ujišťuji vás, pane Sagane, že jsem na vaše prověřování vynaložil spoustu energie. Stal se z vás dodavatel beletrie, stínový spisovatel. Píšete knížky, které jiní vydávají pod svým jménem. Pár jich prorazilo mezi bestsellery. Jaké to je, když si vaše úspěchy přivlastní někdo cizí?“

Muži na obrazovce schválně provokovali Alle. Tom viděl, jak se jim pohybují rty, ale z vypnutého reproduktoru nevycházel žádný zvuk.

Nepřestával na Simona mířit a ten zamával iPadem.

„Klidně mě zastřelte. Ale co se pak stane s ní?“

„Co po mně chcete?“

„Za prvé chci, abyste mi věřil, když vám tvrdím, že vaší dceři bezevšeho ublížím. Věříte mi?“

Tom levačkou s pistolí ani nepohnul, ale očima zabloudil k displeji. Oba muži zkoumali místa, která jim hravě zpřístupnila rozříznutá látka Alleiných kalhot.

Musí to zarazit.

„Za druhé,“ pokračoval Simon, „od vás požaduji splnění jistého úkolu. Pak vaši dceru propustím a vy si klidně dotáhnete do konce, od čeho jsem vás vyrušil.“

„Jakého úkolu?“ zeptal se Tom.

„Potřebuji nechat exhumovat vašeho otce.“

Reflektor zhasl a červená kontrolka na kameře jakbysmet. Alle natažená na zádech na posteli se dočkala osvobození od záplavy jasu.

Rozsvítla se jiná lampa, sice slabší, ale k osvětlení místnosti stačila.

Rócha seděl vedle ní.

Čelo měla zbrocené potem.

Její první kontakt s otcem po dvou letech byl u konce.

Rócha na ni shlížel a v ruce už zase držel nůž. Půlnoc stál vedle kamery. Z rozříznutých nohavic jí trčely nahé nohy, ale ti dva už ji aspoň neosahávali.

„Dáme si pokračování?“ zeptal se Rócha a z řeči mu zazněl slabý portugalský přízvuk.

Probodla ho pohledem a snažila se nerozklepat strachy.

„Takže asi ne,“ uculil se.

Přeřezal jí pouta na rukou a pak na nohou. Posadila se a strhla si z úst pásku. Připomínala si, že s těmihle chlapy musí opatrně. „Bylo to všechno nutné?“

„Líbilo se vám to?“ zeptal se Rócha. Očividně byl na sebe pyšný.

Kladla jim na srdce, ať se chovají přesvědčivě, dokonce sama navrhla použít nůž. Ale o rozřezávání kalhot a osahávání se rozhodně nezmiňovala.

Jenže co mohla čekat?

Tihle chlapi jsou nevychovaná sebranka, skočí po každé příležitosti. A ona jim poskytla jedinečnou.

Vstala a setřásla si pouta ze zápěstí a kotníků. Chtěla odsud pryč. „O důraz jste se tedy postarali. Tím to končí.“

Půlnoc mlčel a tvářil se, jako by se ho to netýkalo. Ale to on vždycky. Byl to zamlklý týpek, který zřejmě jen poslouchal pokyny.

To Rócha tady velel.

Přinejmenším když byl Zachariáš pryč.

Ráda by věděla, co se děje na Floridě, v dědečkově domě v Mount Doře. Před hodinou jí volal Zachariáš, že tam její otec jede z Orlanda. Po mezistátní dálnici číslo čtyři to trvá stěží půlhodinu, projížděla tou trasou nesčíslněkrát.

Pak přišel další telefonát.

Její otec prý má pistoli a zřejmě se chce zabít. Na okamžik se jí ho zželelo. Navzdory všemu, co se mezi nimi přihodilo, to byl pořád její otec. Jenže právě soucit k němu jí tolikrát zlomil srdce.

Bude lepší, když mezi nimi zůstane zeď.

Promnula si obolavělá zápěstí.

Připadala si jako uzlíček nervů.

Všimla si, jak jí oba muži zálibně okukují nohy čouhající z rozřezaných kalhot.

„Co takhle zůstat?“ nadhodil Rócha. „Můžeme to představení dotáhnout do konce. Už bez kamery.“

„Ani náhodou,“ odsekla. „Na jeden den už mám hereckých výkonů plné zuby.“